

Sygn. akt I ACa 186/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Romana Górecka

Sędzia SA Barbara Trębska

Sędzia SO (del.) Beata Byszewska (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt II C 247/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w części, tj. w punkcie pierwszym w ten sposób, że pozbawia w całości wykonalności tytułu wykonawczy w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 21 września 2011 roku wydanego w sprawie I Co 591/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 6 kwietnia 2012 roku;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od J. P. na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Barbara Trębska Romana Górecka Beata Byszewska

Sygn. akt I ACa 186/15

UZASADNIENIE

Powód J. P. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego opartego na postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 21 września 2011 roku wydanego w sprawie I Co 591/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 06 kwietnia 2012 roku oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił powództwo, zasądził od powoda J. P. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz przejął koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zapadł po dokonaniu przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Sąd Okręgowy w Warszawie w III Wydziale Cywilnym zobowiązał powoda J. P. w wyroku z dnia 30 czerwca 2010 roku, zmienionym następnie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w dniu 21 stycznia 2011 roku, w sprawie o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie, do opublikowania na własny koszt oświadczenia z przeprosinami o treści :

„J. P. oświadcza, że w wyemitowanym w dniu 18 maja 2009 roku na antenie (...) (...) materiale pod tytułem „(...)” zostały podane nieprawdziwe informacje, że Spółka (...) S.A. otrzymała koncesje na magazynowanie i wytwarzanie paliw ciekłych na cztery miesiące przed wejściem w życie przepisów Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 13 czerwca 2001 roku. W rzeczywistości (...) S.A. otrzymała powyższe koncesje 21 lutego 2002 roku, czyli prawie 8 miesięcy po wejściu w życie Rozporządzenia. Powyższa informacja stanowiła bezpodstawną sugestię, że Spółka działa na podstawie bezprawnie uzyskanych koncesji. J. P., pełniący ówczesnie funkcję kierownika Redakcji (...) Agencji (...), przeprasza za dopuszczenie do opublikowania nieprawdziwych informacji naruszających dobra osobiste Spółki (...) S.A. J. P.” w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku na antenie (...) Telewizji (...) S.A., bezpośrednio przed głównym wydaniem (...), zapisanego na planszy koloru białego czcionką koloru czarnego, tak aby tekst zajmował cały ekran oraz był odczytany przez lektora.

Punkt I wyroku zawierający zobowiązanie nałożone na powoda J. P. został opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 15 lutego 2011 roku.

Powód nie opublikował przeprosin w określonym mu terminie. Na skutek wniosku wierzyciela powoda J. P. – pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie I Wydział Cywilny udzielił wierzycielowi (...) S.A. z siedzibą w W. umocowania do zastępczego wykonania punktu I wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie III Wydział Cywilny na koszt powoda J. P. będącego dłużnikiem. Jednocześnie Sąd przyznał spółce (...) od powoda J. P. kwotę 84.500 złotych tytułem zaliczki na pokrycie kosztów zastępczego wykonania oraz zasądził na rzecz spółki (...) kwotę 957 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Postanowienie zostało opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 05 kwietnia 2012 roku w zakresie przyznania zaliczki i zasądzenia zwrotu kosztów postępowania. W oparciu o uzyskany tytuł wykonawczy spółka (...) wszczęła postępowanie egzekucyjne celem egzekucji kwoty 84.500 złotych stanowiącej przyznaną zaliczkę oraz kwoty 957 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania. Egzekucja ta na wniosek wierzyciela (...) S.A. została zawieszona z uwagi na brak majątku dłużnika – powoda J. P., następnie zaś została umorzona wobec stwierdzenia jej bezskuteczności w dniu 08 maja 2013 roku.

Dnia 04 kwietnia 2012 roku powód przelał na rzecz pozwanej Spółki kwotę 1.101,30 złotych stanowiącą zwrot kosztów postępowania.

Dnia 31 sierpnia 2012 roku na antenie(...) o godzinie 19:24 powód J. P. wyemitował ogłoszenie o treści określonej w wyroku z dnia 21 stycznia 2011 roku w ten sposób, że po emisji (...) wyemitowanych zostało 5 reklam telewizyjnych, następnie ogłoszenie własne stacji, po czym nastąpiła emisja ogłoszenia powoda po zakończeniu której telewizja wyemitowała kolejnych 13 reklam. Po wyświetleniu reklam o godzinie 19:30 rozpoczęła się emisja głównego wydania (...).

Oświadczenie powoda zostało wyświetlone na białym tle czcionką koloru czarnego i przeczytane przez damskiego lektora. Czas trwania ogłoszenia wyniósł 38 sekund. Koszt publikacji, jaki obciążył powoda, wyniósł 16.586,55 złotych.

Sąd Okręgowy ocenił, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i wskazał, że zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Prawidłowe zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania polega na zadośćuczynieniu oczekiwaniom wierzyciela, którego uzasadnieniem jest istniejące między stronami zobowiązanie. Skuteczność żądania powoda uzależniona więc była od wykazania nieistnienia obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Obowiązek powoda wynikał wprost z prawomocnego wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie dnia 30 czerwca 2010 roku w sprawie, którego punkt I został zmieniony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek apelacji powoda i przyjął ostatecznie następujące brzmienie : [sąd] „zobowiązuje J. P. do opublikowania na własny koszt oświadczenia z przeprosinami, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, na antenie (...) Telewizji (...) S.A. bezpośrednio przed głównym wydaniem (...), zapisanego na planszy koloru białego czcionką koloru czarnego, tak aby tekst zajmował cały ekran oraz odczytanego przez lektora o następującej treści : J. P. oświadcza, że w wyemitowanym w dniu 18 maja 2009 roku na antenie (...) (...)materiale pod tytułem „(...)” zostały podane nieprawdziwe informacje, że Spółka (...) S.A. otrzymała koncesje na magazynowanie i wytwarzanie paliw ciekłych na cztery miesiące przed wejściem w życie przepisów Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 13 czerwca 2001 roku. W rzeczywistości (...) S.A. otrzymała powyższe koncesje 21 lutego 2002 roku, czyli prawie 8 miesięcy po wejściu w życie Rozporządzenia. Powyższa informacja stanowiła bezpodstawną sugestię, że Spółka działa na podstawie bezprawnie uzyskanych koncesji. J. P., pełniący ówczesnie funkcję kierownika Redakcji (...) Agencji (...), przeprasza za dopuszczenie do opublikowania nieprawdziwych informacji naruszających dobra osobiste Spółki (...) S.A. J. P.”.

Sąd Okręgowy podniósł, w związku z powołaniem się powoda na spełnienie świadczenia, że spór w niniejszej sprawie odnosił się do wykładni punktu I wyroku związanej z wyrażeniem „bezpośrednio przed głównym wydaniem (...)”, które odnosiło się do momentu, kiedy przeprosiny mają być wyemitowane. Opierając się na definicji słowa „bezpośrednio” zawartej w „Słowniku języka polskiego PWN” (www.sjp.pwn.pl) Sąd I instancji wskazał, że przez słowo bezpośrednio należy rozumieć chwilę poprzedzającą coś. Odszukując słowo „bezpośrednio” w „Słowniku wyrazów bliskoznacznych” pod redakcją Stanisława Skorupki wskazuje się na „bez pośredników”, „z pierwszej ręki”. W ocenie Sądu Okręgowego tak rozumiane słowo „bezpośrednio” nakazuje przyjąć, że powód nie wykonał ciężącego na nim zobowiązania zgodnie z jego treścią, gdyż po wieczornym wydaniu (...) został wyemitowany blok reklamowy zawierający 5 reklam, następnie ogłoszenie własne telewizji. Po jego emisji została wyświetlona plansza z oświadczeniem powoda przeczytanym damskim głosem w sposób szybki przez co niewyraźny, po czym wyświetlono następny blok reklamowy. Trwał on 4 minuty 48 sekund i zawierał 13 spotów reklamowych. W istocie było to prawie 5 minut czasu, które zawierało niejako kolejną „audycję” będącą „pośrednikiem” między ogłoszeniem a wydaniem (...). Zdaniem Sądu Okręgowego powód spełniłby zobowiązanie zgodnie z jego treścią w sytuacji, gdyby to zamiast bloku 13 reklam zostało wyświetlone jego ogłoszenie, bądź też po ostatniej reklamie tego bloku a przed sygnałem (...). Sąd Apelacyjny w swoim uzasadnieniu wskazał wyraźnie, że zaistniała konieczność doprecyzowania czasu emisji oświadczenia, stąd też chwila ta została określona, jako bezpośrednia przed wydaniem (...). Tak ukształtowana chwila przeprosin musiała też wiązać się z celem nałożonego na powoda zobowiązania. W istocie jego celem miało być usunięcie skutków dokonanego przez powoda naruszenia dóbr osobistych pozwanej Spółki. Skoro więc naruszenie dóbr osobistych Spółki miało swoją podstawę w publikacji materiału (...), to tym samym koniecznym było dokonanie usunięcia naruszenia bezpośrednio przed (...) ażeby dotrzeć do kręgu tych odbiorców, którzy są widzami (...). Powszechnie wiadomym jest, że emisja (...) ma od kilkadziesiąt lat miejsce o godzinie 19:00, zaś główne wydanie (...) o godzinie 19:30. Wobec tego, odbiorcy (...) włączają odbiorniki telewizyjne bezpośrednio przed sygnałem (...), nie zaś kilka minut przed wiedząc przy tym, co również jest wiedzą powszechną, że w tym czasie są emitowane reklamy. Opublikowanie ogłoszenia na 4 minuty 48 sekund przed wydaniem (...) nie dotarło do kręgu potencjalnych odbiorców, tym samym nie usunęło w rzeczywistości skutków naruszenia dóbr osobistych Spółki. Bezpornym było, że powód miał możliwość

wykupienia czasu antenowego bezpośrednio przed sygnałem (...), bowiem jak sam przyznał w swoim przesłuchaniu, jest to możliwym, kwestią jest wyłącznie cena zapłaty. Sąd Okręgowy wskazał, że pozwanej spółce została przyznana przez Sąd Rejonowy kwota 84.500 złotych, zaś powód zapłacił za ogłoszenie około 16.600 złotych, jako że zostało wyemitowane pomiędzy blokami reklam.

Dlatego powództwo podlegało oddaleniu. O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożył powód, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., poprzez oddalenie powództwa w sytuacji gdy powód wykonał obowiązki wynikające z tytułu wykonawczego, a tym samym zostały spełnione przesłanki do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności;

2. naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób niewszechstronny i wbrew zasadom doświadczenia życiowego, przejawiający się w błędnym przyjęciu, że słowo „bezpośrednio” interpretowane jest tylko jako „bez pośredników” czy „z pierwszej ręki” w sytuacji gdy interpretowane jest ono m.in. także jako „bardzo blisko”, „krótco przed kimś lub po kimś”;

3. naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie swobodnej oceny dowodu z nagrania przeprosin przez przyjęcie, że przeprosiny zostały odczytane szybko przez co w sposób niewyraźny, w sytuacji gdy przeprosiny zostały odczytane przez lektora w sposób wyraźny umożliwiający bezproblemowe ich zrozumienie;

4. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że odbiorcy (...) włączają odbiorniki bezpośrednio przed sygnałem (...), nie zaś kilka minut przed wiedząc przy tym, że w tym czasie są emitowane reklamy oraz że ogłoszenie na 4 minuty i 48 sekund przed wydaniem (...) nie dotarło do kręgu potencjalnych odbiorców, w sytuacji gdy Sąd nie dysponował w tym zakresie materiałem dowodowym, który wskazywałby chociażby na poziom oglądalności (...), jak i pasma poprzedzającego tą audycję;

a. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że skoro powód za wyemitowanie przez siebie ogłoszenie zapłacił około 16.600 zł, to tym samym nie opłacił ogłoszenia w czasie antenowym następującym bezpośrednio przed (...), gdzie stawka jest wyższa, w sytuacji gdy z cennika Biura (...) S.A. dostępnego na stronie internetowej wprost wynika, że dla pasma poprzedzającego (...) obowiązuje jedna stawka uzależniona tylko i wyłącznie od długości ogłoszenia czy spotu reklamowego;

b. naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 352 k.p.c. poprzez dokonanie w wyroku wykładni wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 stycznia 2011 roku - sygn. akt VI ACa 1073/10.

Wskazując na powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Jednocześnie powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z cennika Biura (...) S.A. (fragment) znajdującego się na jego stronie internetowej.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu, tym niemniej nie z przyczyn w niej podniesionych, lecz na skutek zmiany okoliczności, która nastąpiła po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy.

Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. wydając wyrok sąd bierze za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, co dotyczy także rozstrzygnięcia sądu odwoławczego.

W powyższym kontekście należy wskazać, że do wniosku o udzielenie zabezpieczenia złożonego w toku postępowania odwoławczego, powód dołączył płytę z nagraniem wyemitowanych dnia 6 czerwca 2015 r. przeprosina. Sąd Apelacyjny uzupełnił zatem, wobec stanowisk stron, postępowanie dowodowe, przeprowadzając dowód z nagrania, uznając go za wiarygodny, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd Apelacyjny wobec tego uzupełnia ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, poprzez wskazanie, że po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji powód wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2010 r. III C 958/09) zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 stycznia 2011 r. (VI ACa 1073/10) w ten sposób, że nakazane oświadczenie zostało opublikowane dnia 6 czerwca 2015 r. bezpośrednio przed głównym wydaniem (...) zapisane na planszy koloru białego, czcionką koloru czarnego, tekst został odczytany przez lektora, męskim głosem, tekst wypełniał cały ekran i wyświetlał się na nim stopniowo, równocześnie z jego odczytywaniem przez lektora. Po opublikowaniu oświadczenia o przeproszeniu rozpoczęła się emisja (...). Pomiędzy oświadczeniem powoda a rozpoczęciem emisji (...), nie było żadnych reklam ani innej audycji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego poprzez powyższą emisję, która miała miejsce 6 m czerwca 2015 r., doszło do spełnienia świadczenia przez powoda.

Nie sposób podzielić zarzutów pozwanej co do prawidłowości wykonania wyroku odnośnie rodzaju planszy, szybkości odczytanego tekstu i niewłaściwej treści oświadczenia. Przede wszystkim wskazać trzeba, że wyrok, który podlegał wykonaniu nie określał czasu trwania emisji oświadczenia ani tempa, w którym rzeczoney tekst miał zostać odczytany. Nie wskazywał także szczegółowo, w jaki sposób na planszy zajmującej cały ekran miał być uwidoczniony tekst przeprosina. Skoro wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 czerwca 2010 r. nie określał tak szczegółowych reguł w zakresie formy opublikowania oświadczenia, to w niniejszym procesie, brak jest jakichkolwiek podstaw, aby doprecyzować lub zastrzyc wymogi w zakresie formy oświadczenia. Jednocześnie stwierdzić trzeba, kierując się zasadami doświadczenia życiowego i logiki, że w sytuacji, gdy tekst odczytywanego oświadczenia pojawia się na planszy w trakcie czytania (plansza interaktywna), treść oświadczenia jest lepiej zrozumiała i bardziej czytelna dla przeciętnego odbiorcy programu telewizyjnego niż gdyby pojawiła się plansza w całości zapisana i po jej pojawieniu się odczytany zostałby umieszczony na planszy tekst. Rację ma pozwana, że oświadczenie opublikowane przez powoda dnia 6 czerwca 2015 r. nie uwzględnia zmiany jego treści polegającej na usunięciu słów: „w sposób nielegalny”. Tym niemniej, w ocenie Sądu Apelacyjnego, jedynie z tego powodu, że powód oświadczył więcej niż ostatecznie powinien, gdyż w opublikowanym oświadczeniu znalazły się słowa: „w sposób nielegalny”, nie można dyskwalifikować spełnienia świadczenia. Złożone przez powoda oświadczenie było dla niego bardziej niekorzystne niż w istocie nakazane przez sądy obu instancji. Z tych przyczyn, zdaniem Sądu Apelacyjnego, doszło do prawidłowego wykonania wyroku przez powoda.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. podstawą powództwa opozycyjnego mogą być tego rodzaju zdarzenia, które zaszły po powstaniu tytułu egzekucyjnego i spowodowały wygaśnięcie zobowiązania dłużnika lub niemożność jego egzekwowania. Do zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania należy w szczególności wykonanie zobowiązania przez dłużnika.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, w świetle wyżej podanych przyczyn, że powód poprzez opublikowanie oświadczenia dnia 6 czerwca 2015 r. wykonał określone tytułem wykonawczym zobowiązanie, stąd obecnie powództwo należało uznać za uzasadnione.

Jednocześnie w związku ze zmianą okoliczności faktycznych, która przesądziła o zmianie wyroku Sądu I instancji, wskazać należy, odnosząc się do zarzutów apelacji powoda, że były one nieuzasadnione, gdyż zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocena prawna dokonana przez Sąd Okręgowy, była trafna zważywszy na konieczność uwzględniania przez sąd przy wyrokowaniu, stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny, w tym w zakresie obowiązku nałożonego na powoda wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z

dnia 30 czerwca 2010 r., zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 stycznia 2011 r. oraz okoliczności dotyczących publikacji oświadczenia dnia 31 sierpnia 2012 r., nie dawały, w dacie orzeczenia Sądu I instancji, podstaw do uznania, że powód wykonał wyrok. Prawidłowe było zatem oddalenie powództwa przez Sąd Okręgowy. W związku z tym wniosek dowodowy zawarty w apelacji było nieprzydatny do rozpoznania sprawy.

Jednak wobec zmiany okoliczności, o czym wyżej, zachodziła konieczność zmiany wyroku Sądu Okręgowego w części poprzez pozbawienie tytułu wykonawczego w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 21 września 2011 roku wydanego w sprawie I Co 591/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności dnia 6 kwietnia 2012 r. wykonalności.

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu apelacja nie mogła zostać uwzględniona, pomimo jej uwzględnienia, bowiem powód dokonał czynności, które ostatecznie doprowadziły do zmiany wyroku Sądu Okręgowego dopiero w postępowaniu odwoławczym, zatem musi być uznany za stronę, która przegrała spór w pierwszej instancji. Przywołać w tym miejscu należy orzeczenia Sądu Najwyższego wprawdzie w sprawach o zapłatę, w których dłużnik spełnił świadczenie po wytoczeniu przeciwko niemu powództwa, ale w ocenie Sądu Apelacyjnego analogicznie należy orzec o kosztach procesu w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy wskazał, że zapłata przez pozwanego w toku postępowania objętych powództwem należności skutkuje bowiem uznaniem go za przegrywającego proces, ze skutkami, o jakich mowa w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., również w części dotyczącej zaspokojonego w ten sposób roszczenia, jeżeli tylko było ono wymagalne w dacie wniesienia pozwu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 1979 r. I CZ 92/79, LEX nr 8188 oraz z dnia 6 listopada 1984 r. IV CZ 196)84, LEX nr 8642).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku, a pozostałym zakresie oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Z przyczyn, o których była mowa wyżej, powoda należało uznać także za przegrywającego w całości postępowanie apelacyjne, a w konsekwencji obciążyć powoda kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym. Dlatego zobowiązany jest on zwrócić stronie pozwanej koszty zastępstwa procesowego poniesione w postępowaniu odwoławczym. Stąd na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., orzeczono jak w wyroku.

SSO (del) Beata Byszewska SSA Romana Górecka SSA Barbara Trębska